

πεπονθότος ἀνθρώπου γεγονέναι ἀποφαίνει.

ε'. Μετὰ τοῦτο οὐ δύο Χριστοὺς, οὐδὲ δύο Κυρίους, ἀλλ' ἔνα Χριστὸν, καὶ ἔνα Κύριον ἀποδείκνυσι, καὶ ὅτι ἡ θεία φύσις τῇ ἀνθρωπίῃ μιχθεῖσα ἀσυγχύτους ἐκατέρας φύσεως τὰς ἴδιοτητας διετήρησε, καὶ διὰ τὴν συμφύταν κοινὰς καὶ τὰς ἐνεργείας κατονομάζεσθαι εἰργκε, τοῦ τε θείου εἰς ἑαυτὸν καὶ τὰ πάθη τοῦ δούλου ἀναλαμβάνοντος, καὶ τοῦ ἀνθρωπίου τῇ Δεσποτικῇ τιμῇ συνδοξαζόμενου, καὶ τῇ δυνάμει τῆς ἀνακραθετῆς θείας φύσεως εἰς ἑαυτὸν τῇς ἀνθρωπίνης ἀναποιηθείσης, διὰ πολλῶν πανσόφων ἔξεθετο.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Σ'. κεφ. δ'. 709—737.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Σ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Καὶ ὁ ἔκτος δὲ λόγος οὐ ψιλὸν ἀνθρωπον τὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐλθόντα, ὃς δὲ Εὐνόμιος τὸν μέγαν Βασιλείου εἶπεν εἰργκέναι, φευδῶς διαβάλλων, δείκνυσιν, ἀλλὰ τὸν μονογενῆ τοῦ Θεοῦ Γίδην σάρκα ἀνθρωπείνην ἐνδυσάμενον, καὶ μεσίτην Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γενόμενον, παθητὸν σαρκί, ἀπαθῆ τῇ θεότητι πιστωσάμενον; τὸν Εὐνόμιον συκοφάντην ἀπέδειξεν.

β'. Εἴτα πάλιν τῆς τοῦ Πέτρου μέμνηται φωνῆς τῆς, «Ἐποίησε» καὶ τῆς ἐκ τῆς πρὸς Ἐβραίους, ἡ φρσιν, «Ἄποστολον καὶ ἀρχιερέα τὸν Ἰησοῦν παρὰ Θεοῦ γεγενηθεῖαι». Ικανῶς τε ὑπὲρ τῶν παρὰ Εὐνομίου ἐπαγγέντων αὐτῷ ἐγκλημάτων ἀπολογησάμενος, αὐτὸν τὸν Εὐνόμιον συνηγοροῦντα τοῖς τοῦ μεγάλου ἀποδείκνυσι: Βασιλείου λόγοις, καὶ Κύριον τὸν μονογενῆ Γίδην σάρκα ἐνδυσάμενον γεγονέναι λέγοντα.

γ'. Ἐπειτα τὸ πρὸς τὸν Φίλιππον ἥιθὲν παρὰ τοῦ Κυρίου, «Θέωρακὼς ἐμὲ» τὸν ἐν τῷ ἀλλοιωθέντι σώματι ὄντα, «Ἐώρακε τὸν Πατέραν, θαυμασίως διέξεισιν. Ἐν φαντασίᾳ τὸ κατὰ τὸ φιλάνθρωπον πάθος τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ Πατρὸς ἀπαθῆς δημιουργικὸν τε καὶ προνοητικὸν, καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συμφύταν, καὶ εἰς τὰ ἔξι ὀντα διετέθησαν ἀνάλυσιν παγκάλως διελύληθεν.

δ'. Εἴτα πάλιν τὴν παρὰ τοῦ Πέτρου φρσιν

ἀναλαβήνων, «Οτι Κύριον καὶ Χριστὸν ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐποίησε, καὶ διὰ πολλῶν συλλογισμῶν ταύτην πανσόφως διασαφήσας, ἐν ταύτῃ τὸν Εὐνόμιον τῷ ὄρθῳ συνηγοροῦντα δείκνυσι δόγματι· ἐν οἷς τὰ τε θεία καὶ ἀνθρώπινα διόγματα διὰ τὴν τῶν φύσεων ἀνάκρασιν ἐκατέρᾳ φύσει ἐφαρμόσας, τὸν λόγον πληροῦ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Ζ'. κεφ. ε'. 737—765.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Ζ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Καὶ ὁ Ζ'. δὲ λόγος τὴν Κυρίου λέξιν οὐκ οὔσιας ὄνομα, κατὰ τὴν Εὐνομίου ἔκθεσιν ἀλλ' ἀξίας, ἐκ τε τῶν πρὸς Κορινθίους διαφόρων ἥρητῶν καὶ τῶν πρὸς Ἐβραίους, τῆς τε τοῦ Κυρίου φωνῆς ἀποδείκνυσι. Πολλά τε περὶ Πνεύματος καὶ Κυρίου θαυμαστῶς ζιλοσοφίας, τὸν Εὐνόμιον ἀπὸ τῶν ἴδιων ἐλέγχει ἥρητῶν τοῖς ὄρθοῖς συνηγοροῦντα, καὶ μὴ βουλόμενον, δόγματι, καὶ τοῖς ἴδιοις βαλλόμενον βέλεσιν.

β'. Εἴτα λέγει, ὅτι ἡ προσφυὴς τῶν δινομάτων πρὸς τὰ πράγματα σχέσις ἀμετάθετός ἐστιν, εἴθι οὕτως τὸν περὶ γεννητοῦ καὶ ἀγεννήτου Λόγον ὡς κάλλιστα διέξειται.

γ'. Μεθ' αὐτοῦ παραλαγῆς δινομάτων, καὶ πραγμάτων διεξιῶν, περὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας ἀγεννήτου, καὶ ἀνυπάρκτου, οἷον σκινδαψοῦ καὶ Μινωταύρου, καὶ βλέπετε, καὶ Κύκλωπος, καὶ Σκύλλης, τῶν μὴ ὅλως γεννηθέντων, διεξελθῶν, τὰ κατ' οὐσίαν ἀλλότρια, φθερτικὰ ἀλλήλων ὑπάρχοντα δείκνυσιν, ὡς πῦρ ὄματος, καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλήλων. Ἐπὶ δὲ Πατρὸς καὶ Γίδην κοινῆς τῆς οὐσίας οὕτης, καὶ ἐν ἀλλήλοις τῶν ἴδιοτάτων ὄντων, οὐδεμίᾳ τῇ φύσει λάθη ἐπάγεται.

δ'. «Ἐπειτα λέγει ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ κτίσει ὄντα πράγματα παρὰ ἀνθρώπων ὡνόμασται.. Εἰ καὶ διαφόρως παρὰ ἔκάστου καλεῖται ἔθνους, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀγεννήτου παρ' ἡμῶν ὡνόμασται αὐτῆς δὲ τῇ θείᾳ εὑσίας προσηγορίαν κυρίαν, τῇ θείᾳ ἔχουσαν φύσεως ἔμφασιν, ἡ καθόλου μὴ εἶναι, ἡ ἡμῖν ἀγνωστὸν εἶναι.

ε'. Πολλά τε περὶ τοῦ ὄντος, καὶ ἀγεννήτου καὶ ἀγαθοῦ διαλεχθεῖς, περὶ τῆς ὄμοση-

